

L'Ōra e al Sôl

Ai fó un dé che l'Ōra e al Sôl i cminzénn a taragagnē, parchē ũ l avêva la pretêsa d èser più fōrt che cl ēter. A un zērt pūt i vdénn int la strēda un viandĕt tótt intabarà ch'al s avsinēva. Alôra¹ i dû questionĕt i s miténn d acōrd acsé: al più fōrt al srê stà quĕll che al fóss istà bō d cavē la caparèla al viandĕt.

L'Ōra la cminzé a tirē cō tótta la sô fōrza, ma pió la tirēva pió al viandĕt al s istrichēva int la caparèla. Tîra che té tîra, al finé che cal vintâz ai tuché ed tōla pērsa. In st pūt al véis fōra al Sôl, e al cminzé a fē un chēld, ma un chēld che al viandĕt al pinsé ed cavēs la caparèla pr an scupiē. Acsé l'Ōra ai tuché ed dēla véita al Sôl.

T êla piasó sta fōla? Vlĕggna turnēla a dî?

Nota 1 - «allora» si dice *alôra*, anche se nel testo registrato il parlante lo pronuncia in italiano.